

Első fejezet

Most, hogy Ben már nincs közöttünk, nem akad senki, aki meg tudná válaszolni a kérdéseimet. Olyan ez, akár egy zárt kapu, aminek időről időre nekifutok.

Mintha az öreg barna köpenyét szintiszta titokból szőtték volna, és amikor meghalt a Halálcsillagon, nem is maradt belőle más, csak az a barna köpeny.

Tudom, hogy Han csak legyint erre az egészre, és azt mondja, az Erő nem több trükköknél és babonaságnál, de mikor láttam, hogy Ben a fénykard érintésére semmivé foszlik, úgy éreztem, ez sokkal több pusztán trükköknél és szemfényvesztésnél.

És tudom, hogy az Erő létezik.

Éreztem.

Sokszor még mindig érzem, de kicsit olyan ez, mint amikor az ember tudja, hogy van valami odalent, a lába alatt, a föld mélyén. Ott mozog, néha már majdnem felszínre tör – bár nem tudni, kicsi, nagy, félelmetes vagy barátságos –, és csak annyi biztos, hogy az élet valami teljesen más formáját képviseli.

És hogy megéri bepillantani a felszín alá. Még akkor is, ha ez az utolsó dolog, amit az ember valaha is tesz.

Ben elment, de nincs nap, hogy ne gondolnék rá. És arra, hogy szükségem lesz valakire, aki meg tudja mondani, mikor és miként néztek be a felszín alá.

A Yavini Csata során többször is úgy éreztem, mintha Ben hangját hallanám, de most már nem vagyok benne biztos, hogy nem csak a képzeletem és a tudatalattim játszottak-e velem.

Azóta egyszer sem szólt hozzám, és én is úgy érzem, nincs, akivel az Erő mibenlétéről beszélhetnék. Főleg hogy jelenleg az egyetlen bizalmasom egy apró kék-fehér asztrodroid.

Han és Csubi megint valami kétes üzletbe fogott – a felkelőktől kapott pénzjutalomnak már rég a nyakára hágtak, és tudom, hogy muszáj lesz visszafizessék a tartozásukat Jabbanak, a huttnak. Úgyhogy... reszkess, galaxis!

Leia pedig a Lázadók Szövetségének vezérkarával tárgyal nap mint nap, mióta a Sujimis-szektor egyik ismeretlen jégbolygója körül gyűlt össze a flotta. Ezen a helyen a klónháború óta senki sem járt, úgyhogy egyelőre itt biztonságban vagyunk a birodalmiaktól.

Tudom, hogy Leia, ha kérném, meghallgatna, de azt is tudom, hogy semmivel sem vágyik jobban arra, hogy a panaszaimat hallgassa, mint én, hogy megosszam őket vele. Egyébként is sokkal fontosabb dolgai vannak most, mint gyógyírt találni az én bizonytalanságomra. C-3PO is ott van vele, és a nyakamat rá, hogy most is közel hatmillió nyelven sopánkodik, hogy el van átkozva ezek közt az emberek közt.

Úgyhogy ketten maradtunk – Artu és én –, és így ketten hajtjuk végre Ackbar admirális utasításait.

Az admirális azzal a feladattal küldött a Rodiára, hogy segítsék titkos kereskedelmi útvonalakat nyitni a Szövet-

ség számára. Én szívem szerint csempészetnek hívnám, de az admirális nagyon régimódi az ilyen megnevezésekkel kapcsolatban. Azonban függetlenül attól, hogy minek is nevezzük, a felkelés jelenleg nem boldogul az ilyen akciók nélkül.

Mióta a Birodalom egyik utánpótlási vonalunkat a másik után semmisíti meg, a Külső Gyűrű csempészei már nem szívesen állnak velünk szóba, a Magvilágok kalmárjaival és brókereivel üzletelni pedig kész öngyilkosság lenne. Marad hát az óvatos tapogatózás és az ehhez hasonló, kis horderejű akciók.

Bár a Rodia birodalmi fennhatóság alatt áll, Leia azt mondta, hogy a Betu kontinensen élő Chekkoo-klán valószínűleg szívesen kötne velünk üzletet. Úgy tűnt, hogy ősi gyűlölet állítja szembe őket a bolygót uraló Chattza-klánnal, és mivel rátermett kézművesek és fegyvergyártók, jó pénzért és információkért számtalan hasznos dologgal láthatnának el bennünket.

Leia a Nagytanács elé vitte az ügyet, és bár Mon Mothma bizonytalannak tűnt, Ackbar – mindenki legnagyobb meglepetésére – Leia ötlete mellett tette le a voksát.

Ami gyakorlatilag el is döntötte a kérdést.

Nem tudom, hogy mi az az admirálisban, ami ilyen erővel hat mindenkire. Felteszem, a veleszületett természetes karizmája – és a több évtizedes harci tapasztalatai –, ami miatt senki sem vonja szívesen kétségbe a döntéseit.

Én legalábbis nem.

Abban a pillanatban, ahogy megszületett a döntés, máris önként jelentkeztem a küldetésre, amihez is az X-szárnyúm helyett egy gyönyörű jachtot bocsátottak a rendelkezésemre. Jogos, tekintve, hogy egy felkelő vadászgéppel menni a Rodiára olyan lenne, mintha egy hatalmas célke-

resztet festenek a homlokomra. Ezzel szemben egy drága utazójacht senkinek sem szúr szemet. És amikor megpillantottuk a nevezett hajót a *Promise*-nak – a Szövetség egyik fregattjának – a hangárjában, Artu is, én is elismerően füttyentettünk.

Nem is igazán jármű volt, sokkal inkább egy műalkotás.

Fémesen csillogó, ezüsttel szegett vörös volt, a pilótafülke és az utastér az orrban helyezkedett el, a szárnyak pedig, akár egy karcsú félhold, úgy nyúltak ki kétoldalt a hajótestből. A tat úgy festett, mintha valaki jókorát harapott volna egy süteményből, és a hiányzó részt hatalmas hajtóművek, szenzorok és zavaró-berendezések töltötték ki. Szemből karcsú luxusjachtnak tűnt, aki viszont hátulról is látta, egy pillanat alatt megértette, hogy milyen félelmetes erő szunnyad ebben a gépben. Elegancia, jó manőverező-készség és gyorsaság szerencsés ötvözete volt ez a hajó, ami ugyanolyan kiválóan megtette egy kémnek, mint egy unatkozó milliomosnak.

– Csinos, ugye? – szólalt meg valaki a hátam mögött.

– Ez a szépség a *Desert Jewel*. Ugye, vigyázni fog rá?

Magas, sötét bőrű, szép nő állt mögöttem.

– Az öné? – bólintottam a hajó felé.

– Úgy ám! – mosolygott rám barátságosan, és végigsimította vállig érő göndör haját. – Bár talán papírforma szerint még az apámé. De most a hajó is, és a leánya is a Szövetség szolgálatában áll. Egyébként Nakari Kelen vagyok – mondta, és kezét nyújtott. – Örvendek a találkozásnak!

Erős, magabiztos kézfogása volt, és közben az járt az eszemben, hol is hallottam már ezt a nevet.

– Kelen? Van esetleg valami köze a pasheri Kelen Biolaborhoz?

– Igen – derült föl az arca. – A tulajdonosa, Fayet Kelen az édesapám. Ön talán a Pasherről származik?

– Nem. A Tatuinról.

– Ó! Egy másik sivataglakó! Akkor, azt hiszem, önnek nem is kell magyaráznom, miért imádom ennyire a szép úrhajókat.

– Tökéletesen megértem, hölgyem. És ha megengedi... Luke Skywalker vagyok.

– Tisztában vagyok vele, hogy ön kicsoda – mosolygott rám ismét a nő. – Sőt azt is elmondták, hogy ön viszi a hajómat valami titokzatos küldetésre. Azt viszont senki sem mesélte, hogy egy tatuini viszi a hajómat valami titkos küldetésre...

– Ugyan, nem is annyira titokzatos. Sőt tulajdonképpen csak egy unalmas üzleti útról van szó. Viszont erre a hajóra nézve senki sem fogja azt gondolni, hogy felkelő vagyok.

– Hát, remélem is! Bízom benne, hogy az én drágaságom jó szolgálatot tesz majd önnek!

– Ha már a jó szolgálatnál tartunk... Megenged egy kérdést?

Nakari biccentett, majd belém karolt, és körbejártuk az úrhajót.

– Mindig is kíváncsi voltam, hogy az édesapja miért épp a Pasheren rendezte be a laboratóriumát. Az ember azt gondolná, hogy egy dzsungelvilág jobban megfelelne a biológiai kísérletekhez.

– Annak idején mi is helyben és kicsiben kezdtük a vállalkozást – vont a vállát Nakari. – Az első készítményeink alapjául a homokskorpió méregmirigye és a csontpók váladéka szolgált.

Aztán megsimogatta az úrhajó burkolatát, és elégedetten elmosolyodott.

– Mint látható, jövedelmező befektetés volt.

– Azt meghiszem!

– És én megkérdezhetem, hogy ön mivel foglalkozott a Tatuinon?

– Párafarmer voltam, ami végtelenül unalmas mester-ség. Volt olyan hetem, aminek az volt a fénypontja, hogy a szomszéd állomásra vittem pár energiaátalakítót... Képzheti, hogy...ó!

– Valami baj van?

– Csak az jutott az eszembe, hogy elfelejtettem kivinni az utolsó szállítmányt. És lehet, hogy még mindig várják.

– Akkor úgy látom, mindkettőnknek vannak befejezetlen ügyei – nevette el magát Nakari.

Ez elég kétértelműen hangzott. Igazság szerint azt sem tudtam, hogy mit keres a Szövetség soraiban ez a nő. A gazdagok ritkán avatkoznak a felkelők dolgaiba.

Viszont az is tény, hogy a legkevésbé sem úgy öltözött, mint valami gazdag ember elkényeztetett lánykája. Sivata-gi álcaruhát viselt, magas szárú, barna csizmát, az övén egy sugárvetőt, a hátán pedig egy régimódi golyós karabélyt.

– Ilyennel szokott homokskorpióra vadászni? – intettem sután a fegyver felé.

– Kénytelen vagyok – bólintott Nakari. – Azoknak a dögöknek a páncélja olyan kiválóan veri vissza a hőt, hogy sugárvetővel nem sokra mennék ellenük. De azt hiszem, ez a hadászatban is így van. Manapság olyan sokan viselnek fény- és hővisszaverő páncélt, hogy a robbanólövedékekkel – már ha az ember tudja, hogy bánjon velük – sokkal jobban lehet boldogulni.

– Skorpiókon kívül másra is vadászik?

– Nemrégiben épp a Tatuinon jártam, és ott egy krayt-sárkányt lőttem. A testéből kiszedett gyöngyökből fedeztem az úrhajóm fejlesztési költségeit. Mert lehet, hogy ez még mindig apa úrhajója, de azért én már ezt is, azt is átalakítottam benne. És amint végre lesz elég pénzem, meg

is vásárolom tőle ezt a szépséget! Jöjjön, Luke, hadd mutassam meg, hogy fest belülről!

Mindketten elégedetten mosolyogtunk. Jó volt hasonló érdeklődésű emberrel beszélgetni. Nem sok hozzá hasonló nővel találkoztam még – olyanal, aki ért az űrhajókhoz, és akár a Tatuin sivatagaiban is megállja a helyét.

Egyébként is, érdekes ez a dolog a sivatagokkal. Az ember azt gondolná, ha egy ilyen kietlen helyen kell felnőjön, az sem érdekli, hogy a galaxis többi része mennyire veszélyes, mindent megtesz, csak hogy valami izgalmasabb helyre kerüljön.

Ott volt például a legrégebb barátom, Biggs, aki ugyanúgy elkíváncozott a Tatuinról, mint én. Végül mindkettőnknek sikerült, mi több, ugyanabban az ütközetben harcolt a birodalmiak ellen.

Csak én túléltem a Yavini Csátát, ő pedig nem.

Nincs nap, hogy ne jutna eszembe, és ilyenkor mindig elgondolkodom rajta, vajon ha előre tudja, miféle sors vár rá, akkor is ennyire elkíváncozik-e a Tatuinról.

Azzal szoktam vigasztalni magam, hogy az ügy érdekében bármelyikünk hajlandó lett volna meghalni, de... ki tudja, hogy a halála előtti pillanatokban vajon ugyanúgy gondolja-e az ember?

És még azt sem állíthatom, hogy a halála megváltoztatta volna a háború menetét. A Birodalom nem bukott el, a Felkelés nem aratott végső diadalt, és csak remélni tudom, hogy a küldetés, amire vállalkoztam, egy hajszalnyi lépéselőnyhöz juttat bennünket az ellenséggel szemben.

Fölsétáltunk a *Desert Jewel* rámpáján, ami a pilótafülke mögötti folyosóra vezetett. Sajnos a rámpa a padló egy részének funkcióját is betöltötte, úgyhogy ahhoz, hogy továbbmehessünk, föl kellett vonni, aztán pedig be kellett zárni az ajtót. Apró kényelmetlenséget jelentett csupán, ezzel

a furcsa megoldással azonban űrhajónál eddig még soha nem találkoztam.

– A konyha és a pilótafülke balra van, a hálókörlet és a raktár jobbra – magyarázta Nakari. – Igyekeztem feltölteni a készleteket, és élelmiszeren kívül akad még pár dolog, ami alkalomadtán jól jöhet. Túlélő-felszerelés, gázmaszkok, magnéziumfáklyák... effélék. Elég gyakran deríték föl az apámnak bolygókat, úgyhogy tudom, miféle felszerelésre lehet szükség. A hálókörlet meglehetősen puritán, azért előre elnézést kérek. A pénzem egyelőre a gyorsaságra és a manőverezőkészség fejlesztésére költöttem, és nem a kényelemre.

– Bölcs befektetés volt – biztosítottam. – Mikor az ember egy birodalmi csillagromboló elől menekül, amúgy sem sokat számít, milyen kényelmes a kabinja.

– Erről van szó! – bólogatott elégedetten Nakari. – Örülök, hogy hasonlóan gondolkodunk, mert egy darabban szeretném viszontlátni a hajómat!

– Én...

Tulajdonképpen azt akartam mondani, hogy én meg őt szeretném viszontlátni, de még idejében elharaptam a mondatot. Ilyen rövid ismeretség után egy efféle megjegyzést csak félremagyarázni lehet.

– Én... úgy gondolom, hogy mindkettőnk számára ez lesz a legszerencsésebb – fejeztem be némi hezitálás után, meglehetősen ügyetlenül.

– Megmutatom a pilótafülkét – engedett előre a nő.

A navigátor székébe huppantam, míg Nakari a másik oldalra ült, és gyorsan elmagyarázta, mit hol találok az irányítópulton.

– A zavarókat és a szenzorreléket a Sulluston vettem, azok csúcsminőségűek. A holografikus kijelzők azonban eléggé gyatrák, mert úgy gondoltam, jobb, ha a pénzt a vé-

dőpajzsokra és a hajtóművekre költöm. Ez a szépség, amikor úgy igazából nekidurálja magát, még egy X-szárnyúnál is gyorsabb! Csöndben megjegyezném, hogy 0,8-cal repül fénysebesség fölött.

– Az igen! Fegyverzet?

– A pilótafülke alatt van egy süllyesztett lézerágyú. Ezzel a konzollal lehet aktiválni, és az ott a taktikai monitor.

– Összesen egy ágyú? – grimaszoltam.

– Mondom... én a gyorsaságra építék. És azt vallom, jobb nem bajba keveredni.

– Tudomásul vettem – bólintottam.

– Akkor jó! – Ő is bólintott. – Legyen óvatos, Luke!

A hanghordozásából éreztem, hogy a gyorstalpalónak máris vége.

– Hát... köszönöm. És amíg én oda leszek ezzel a szépséggel, ön mihez kezd?

Nakari ismét leeresztette a rámpát, aztán a hátára szíjazott karabélyra bökött.

– Egyenesen a fagyos Orto Plutoniára megyek. Lövészetre tanítom az újoncokat.

Lesétáltam a nyomában, majd megálltam egy pillanatra Artunál.

– Menj, és vedd birtokodba a kicsikét! – súgtam oda neki.

Több hiperútvonalat kellett használnunk, hogy a Sumimis-szektorból eljussunk a Rodiára, s közben bőven volt időm kiismerni a *Jewel* kezelését és rigolyáit.

Szerencsére nem kellett rohannunk, így volt időm kiélni az utazás minden percét. A *Jewel* igazi mestermunka volt, és különleges élmény volt repülni vele. Bár eleinte szokatlan volt a nagy csönd a pilótafülkében. Az X-szárnyúmban mindig volt valami halk elektromos zúgás.

Artu első dolga az volt, hogy föltelepítse a saját kis kommunikációs programját a *Jewel* fedélzeti számítógépére, így volt lehetőségünk útközben beszélgetni. A számítógép vilámgyorsan emberi szóra fordította a kis droid elektronikus füttyjeleit, és a megjegyzései máris ott sorakoztak az egyik képernyőn.

– Először a Llanicra megyünk, Artu. Ott majd körül kell nézzünk egy kicsit, hátha találunk valakit, aki hajlandó lesz besegíteni a csempészkedésbe, ha a dolgok jól sülnek el a Rodián.

A Llanic Fűszerút és a Triellus kereskedelmi útvonal találkozásánál igazi csempészparadicsom alakult ki a Llanicon. Olyan hely, amire Ben Kenobi azt mondta volna, hogy itt aztán a galaxis minden söpredéke megtalálható. Talán nem az a csillagközi pöcegödör, mint Mos Eisley, de azért megteszi.

Itt mindig számolatlanul folyt a pénz, épp ezért a Birodalom is kíváncsi volt rá, hogy intézik errefelé a dolgokat.

Leia még az indulás előtt gyorsan eligazított, és figyelmeztetett Abran Balfour moffra, aki a csapataival leginkább a Fűszerút mentén járőrözött. Ő volt az, aki a Birodalom hadvezérei közül a legközelebb volt a felkelők jelenlegi főhadiszállásához, és a hercegnő a lelkemre kötötte, hogy kerüljem a feltűnést. Semmi szükség rá, hogy a birodalmiak gyanút fogjanak: esetleg felkelők lehetnek ebben a szektorban.

Mikor beléptem a rendszerbe, más hajókra is számítottam, de az üdvözlés minden képzeletet felülmúló volt.

Balfour moff egyik csillagrombolója várt – nyilván nem kifejezetten engem, hanem mindenkit, aki belépett a rendszerbe –, de szerencsére túl messze voltam ahhoz, hogy vonósugárral próbáljanak bevontatni, és keresztkérdésekkel bombázni.

Ami már jobban aggasztott, hogy nem is olyan messze tőlem két TIE-vadász épp egy hajó nyomába eredt, aminek utasai valószínűleg ugyanúgy nem voltak kíváncsiak a fent említett keresztkérdésekre. És miután nem voltak hajlandók megállni, a vadászgépek tüzet nyitottak rájuk. A hajó pajzsai egyelőre kitartottak, de mivel lassabb volt a TIE-vadászoknál, egyértelmű volt, hogy nem sokáig húzhatja a birodalmiakkal szemben.

Eleinte azon az állásponton voltam, hogy nem az én dolgom, és nem lenne szerencsés közbeavatkozni, aztán egy villanás erejéig megpillantottam a hajó felségjelzését.

Kupohi hajó volt, és a kupohiak a kezdetektől a felkelők szövetségeseinek számítottak.

Persze lehet, hogy momentán egyetlen kupohi sem tartózkodik azon a hajón, és egyébként is ezer és egy ok szólt az ellen, hogy beavatkozzam a harcba – mégis így tettem. Egyfelől azt vallottam, hogy az ellenségem ellensége akár a szövetségese is lehet, másfelől hittem abban, hogy ha segítségére lehetek valakinek, akkor meg is kell próbálnom segíteni neki. Ez utóbbi talán egy kicsit naiv gondolat volt, de az egyetlen, aki ez esetben vitába szállhatott volna velem, egy droid volt.

– Artu! – mondtam, miközben elfogósebességre gyorsítottam a hajót. – Lehet, hogy nagyon gyorsan el kell tűnnünk, úgyhogy azonnal számítsd ki a lehetséges menekülési útvonalakat! És kapaszkodj!

A mesterségesgravitáció-generátor mágnesként tapasztotta a padlóhoz apró útitársamat, de a manőverek közben fellépő torziós erővel nem sokat tudott kezdeni. És ezen a hajón nem volt kifejezetten asztrodroid számára kialakított aljzat.

Élesítettem a hajó egy szem lézerágyúját, de kivártam addig a pillanatig, míg sikerült párhuzamos vektoron repül-

nöm a biztosító vadással. A löelemképző egy másodperc alatt ráállt a célra.

Az már ennyi idő alatt is nyilvánvalóvá vált, hogy a TIE-vadászok pilótái a klasszikus hibába estek – a manőverezésükhöz a csillagrombolót használták origópontnak. Mindezt ehhez viszonyították, és számukra így nyert értelmet a fönt és lent, a jobbra és balra. Csakhogy a világűrben, ahol nincsenek irányok, az efféle gondolkodásmód veszélyesen lehatárolja az embert.

Nagyon hamar kiismertem a taktikájukat, aztán a biztosító vadászra tapadtam, és tüzet nyitottam.

A *Desert Jewel* kék lézersugarai először célt tévesztettek, de elég volt egy hajszálnyi igazítás az irányzéken, és a második sorozattal már darabokra robbantottam a TIE-vadászt.

A másik vadászgép kitérő manőverbe kezdett – a pilóta villámgyors csempészfordulóba húzta a hajót, hogy mögém kerüljön, mire én fölrántottam a *Jewelt*, megpörgettem, és még tovább gyorsítottam.

Arra számítottam, hogy a TIE-vadász továbbra is a nyomomban marad, és néhány másodpercig úgy tűnt, hogy igazam is lesz, aztán hirtelen irányt váltott, és ismét a kupohi hajó után vetette magát. Ez teljesen elképesztett. Egy élethalálharc kellős közepén faképnél hagyta a társát elpusztító ellenséget, hogy továbbra is az eredeti célon maradhasson.

Egyszerűen nem tudtam elhinni, és már attól tartottam, hogy újabb vadászokkal kell szembenéznem. De nem... Csak mi hárman voltunk a színpadon. A TIE-vadász, a kupohi hajó és én. És ha a csillagromboló ki is küld egy újabb köteléket, az egy örökkévalóság lesz, míg ideér.

– Nagyon a bögyükben lehet ez a hajó! – dűnnyögtem magam elé.

A TIE-vadász pilótájának mintha szigorúan meghagyták volna, hogy minden körülmények között az eredeti célon kell maradni. Így az én mutatványom is leegyszerűsödött, és nem volt már sokkal több egyszerű agyaggalamb-lövészetnél. A TIE-vadász mindent elkövetett, hogy mihamarabb végezzen a kupohi hajóval, de mielőtt ez bekövetkezhetett volna, néhány jól irányzott lövéssel megsemmisítettem.

A csillagromboló közben felénk fordult, és valóban útjára bocsátott egy TIE-köteléket.

– Artu, hívd a kupohi hajót! És készülj, hogy azonnal beléphessünk a hiperűrbe!

HIPERHAJTÓMŰVEK KÉSZEN. HÍVÁS KEZDEMÉNYEZVE.

– Nagyszerű! Remélem, most legalább megtudhatjuk, hogy...

A kupohi hajó abban a pillanatban lépett be a hiperűrbe. Se egy válasz, se egy köszönöm... szó nélkül faképnél hagyott.

Ha ők így, hát én is így.

– Itt az ideje, hogy mi is eltűnjünk, Artu!

Az izgalom, amit harc közben éreztem, már elmúlt, és miközben a csillagok elmosódott kékesfehér sávokká nyúltak a hajó körül, egy pillanatra megkeseredett a szám íze. Egy kicsit csalódott voltam. Jó lett volna tudni, hogy ki van azon a másik hajón, és hogy miért ennyire fontos a birodalmiak számára.

Ahogy azt is, hogy vajon megérte-e kockáztatni miatta.

Mert most, hogy volt időm nyugodtan, logikusan átgondolni a történeteket, már nem tűnt olyan jó ötletnek, amit tettem. Két TIE-vadászt is elpusztítottam, és a birodalmiak nyilván körözést adnak ki a hajómra. Úgyhogy most kénytelen leszek elkerülni a Llanicot, egyenesen a Rodiára menni, és erősen remélni, hogy a körözésem híre nem előz meg.

És nagyon, de nagyon ügyesen keverni a kártyát, hogy Leia és Ackbar admirális ne akarjon majd megnyúzni, amiért – annak ellenére, hogy figyelmeztettek rá, ne tegyem – csak megfricskáztam a Birodalom orrát.

Második fejezet

A *Desert Jewel* minden gond nélkül lépett be a Rodia légkörébe, és egyetlen kíváncsi TIE-vadász sem szegődött a nyomunkba. A Betu kontinens partvonalát követve haladtunk, mind távolabb a Chattza-klán és a Birodalom felségterületeitől.

A Chekkoo-klán tagjai, akikkel üzletelni szándékoztunk, nyíltan nem támogatták a felkelést, de az üzleti partnereik és elszigeteltségük révén már évtizedek óta gyakorolták a passzív ellenállást.

Először egy hatalmas tornyot pillantottunk meg – úgy meredt elő az óceán partján álló sziklák közül, akár egy ég felé mutató ujj. Közelebbről látszott csak, hogy a körülötte emelkedő sziklák lövészokkal és őrsztrókkal vannak tele. Maga a város a hegy alatt bújt meg, és a tornyon kívül a felszínen csupán az úrkikötő kapott helyet. Az enklávét egyik oldalról az óceán, a többi oldalról pedig áthatolhatatlan, sűrű dzsungel határolta.

Abban a pillanatban, ahogy leszálltunk, és kieresztettem a rámpát, olyan hang harsant a dzsungelben, amitől égnek állt a hátamon a szőr. Nehéz lett volna eldönteni, hogy valami épp most eszik, vagy épp most akarják megenni.

És a szag... erre nem voltam felkészülve. Egy diplomata nyilván olyan jelzőket használt volna a leírására, mint

érett vagy átható, de a tatuini neveltetésemnek nem képezte részét az efféle virágnyelv.

Az első pillanatban úgy éreztem, menten elhányom magam. Mint amikor egy túlérett sajt aromáját gombás láb-szaggal rohasztották volna össze, és a bűz valahogy túl nagy-nak, túl testesnek bizonyult az orrom számára. Olyan volt, mintha egy dagadt huttot próbáltak volna beleerőszakolni egy apró karosszékre.

Egyetlen rodiai várt a rámpa alján – egy arannyal szegett kék ujjast viselő nő. A feje tetejétől a gerince mentén végigfutó apró tüskéket aranyfüsttel tette dekoratívabbá, és hatalmas, szürke szemeiben semmiféle érzelmet nem láttam tükröződni.

És velem szemben ő volt annyira diplomatikus, hogy úgy tett, mintha nem látná az arcomra kiülő undort.

– Üdvözlöm, Luke Skywalker! – mondta. – Laneet Chek-koo vagyok, és én leszek a kísérője a Rodián!

– Részemről a szerencse! – nyögtem ki nagy nehezen. – Csak a kísérőm lesz, vagy tárgyalni is önnel fogok?

– Én csak a kísérője leszek. A feladatom, hogy lehetőség szerint minél kevesebben szerezzenek tudomást a látogatásáról. Ha megtenné, hogy velem jön, máris indulhatunk Toopilba.

– Toopil? – kérdeztem értetlenül. – Nem az enklávéba megyünk?

Laneet egyszer balra fordította a fejét, ami a rodiaiaknál valószínűleg a tagadás jele.

– Az enklávében csak úgy nyüzsögnek a birodalmi kéme-kék és a többi klán informátorai! Úgyhogy ott kifejezetten ügyelünk rá, hogy szerénynek és szegénynek mutatkozzunk. Toopil azonban már más lapra tartozik. Majd ön is látni fogja. Erre parancsoljon!

Artut hátrahagyva szegődtem a nő nyomába, aki kivezetett a csöndes ürrepülőtérről. A városba érve teljesen másfajta kép fogadott: színes tömeg tolongott az utcákon, és az itteniek mintha nem is ismerték volna a személyes tér fogalmát. És itt sajnos újabb és újabb leírhatatlan szagok csatlakoztak a már eddig is elviselhetetlennek érzett illatorgiához. Egyik-másik akár étvágygerjesztő is lehetett volna – különösen a pecsenyesütők körül terjengő illatok –, de elég volt egy pillantást vetnem az ételre, és a maradék étvágyam is elment.

Néhány sarokkal odébb egy elektronikai szaküzletbe tértünk be, ami használt cikkekkel ugyanúgy foglalkozott, mint a legújabb és legdrágább termékekkel. Kiderült, hogy nem is egy tulajdonosa van a helynek, és a több szinten be rendezett kiállítótermek labirintusában bármelyik vásárló órákra elveszhetett volna.

Az egyik kiállítóhelyiségben – az egyik fal mellett egy vitrinben neurális aljzatok pihentek bársonypárnákon – azonban nem voltak vásárlók, csupán egy hatalmas terméktű ithorai. Laneet valami furcsa kézjellel utasította, mire az ithorai utat engedett nekünk, majd ismét elállta mögöttünk a kijáratot. Most, hogy senki sem láthatott már bennünket, egy álfal mögül nyíló ajtón át léptünk be egy rejtett folyosóra.

– Talán kissé paranoiásnak tűnhet ez a nagy elővigyázatosság – magyarázta a kísérőm –, de mi itt nagyon nem szeretjük, ha valaki ki akarja fürkészni a titkainkat. A szállítóeszközeinket már előkészítették, de kérem, továbbra is maradjon csendben! Még mindig a kereskedőnegyedben vagyunk, és itt a falnak is füle van. És nagyon nem örülnénk neki, ha más is tudomást szerezne ezekről az alagutakról!

Biccentettem, és szó nélkül a nő nyomába szegődtem, aki halvány, épp csak megvilágított folyosókon vezetett tovább. A fényt itt a falba süllyesztett világítótestek szolgáltatták, amik az emberi szem számára túl messze voltak egymástól, és túl halvány fényt bocsátottak ki. Laneet valóban igazat mondott, a falak olyan vékonyak voltak, hogy minden oldalról beszűrődött a vásárlók zsvivaja.

A folyosó végén két állig felfegyverzett őr és egy automata ágyú várt bennünket. Laneet váltott néhány szót a katonákkal, engem is bemutatott, aztán egy gyors ujjlenyomat- és retinavizsgálat után átengedtek bennünket. Az ajtó túloldalán, egy rámpán két légi robogó várt bennünket. Laneet a bal oldali felé intett, ő pedig a jobb oldali nyergébe ült. Egy pillanat alatt beizzította a lebegtető hajtóműveket, majd a platformon túl nyíló aknába kalauzolt, ahol majd tíz percig repültünk az egymásba fonódó alagutak szövényében.

– Most már nyugodtan beszélhetünk – mondta, miután egy másik platformnál leraktuk a robogókat. – És kérem, bocsásson meg ezekért a kellemetlen biztonsági óvintézkedésekért! Természetesen minden üzletet örömmel fogadunk, főleg, ha azok nincsenek a Chattza-klán és a Birodalom ínyére, de... kénytelenek vagyunk nagyon körültekintően eljárni. És ez legalább annyira szól az ön védelméről, mint a miénkről.

– Tökéletesen megértem – bólintottam. – Meséljen nekem erről a Toopilról!

– Hivatalosan ez a hely nem is létezik – biztosított Laneet. – Ez csupán egy egyszerű szórakozóhely néhány konferenciateremmel és szobával az Utheel Divatház alatt. Az Utheel gyakorlatilag mindennel foglalkozik – a ruházattól és divatos kiegészítőktől kezdve az álcapáncélokig és gránátvetőig. A szolidabb termékeket föl is lehet próbálni, a

különlegesebbeket pedig a környező dzsungelben lehet kipróbálni. A komoly vásárlók, akik akár nagy utat is hajlandók megtenni, hogy megtekinthessék az Utheel kínálatát, a Toopil fogadószobáiban kapnak szállást. Ezekhez viszont csak olyan jól őrzött alagutakon keresztül lehet eljutni, mint amilyeneken keresztül minket is beengedtek. Mivel nincsenek állandó vendégeink, így nem is kell folyamatosan az energiaellátással bajlódni. Ez már csak azért is szerencsés, mert senkinek sem tűnik föl a rendszeresen elhasznált többletenergia. Az üzletház közelében elhelyezett földmélyi raktárakon kívül van itt még néhány privát hangár is, amiket a sziklák és az óceán vize még a légköri vagy műholdas felderítés elől is ügyesen elrejt. Ezekben a hangárokból csatahajók ugyan nem férnek el, de néhány kisebb cirkáló már igen. Sok üzlet köttetik itt, távol a többi klán és a Birodalom kíváncsi tekintetétől, és a befolyó pénzt az Utheel Divatház legalizálja...

Azt hiszem, ezt hallva még Han is elismerően bólintott volna. Engem mindenesetre lenyűgözött a rendszer.

– És azt mondja, hogy a Birodalomnak fogalma sincs a maguk itteni vállalkozásáról?

Laneet olyan hangot adott ki rövidke ormányával, ami leginkább egy megvető horkantás és egy nyálas tüszentés keverékére hasonlított.

– Biztos megvannak a maguk feltételezései – mondta –, de úgy vélem, minden klán hasonló módon üzletel.

Utunk során egyetlen őrt sem láttam, de volt egy olyan érzésem, hogy nagyon is figyelik ezt a helyet. Az eddig tapasztalt biztonsági eljárások után egyszerűen nem tudtam volna elképzelni, hogy pont ide ne állítsanak őrköt. A fűrészpillantásom láttán Laneet elégedetten bólintott.

– Igen, itt is vannak őrköt. Csak álcapáncélt viselnek.

– Tényleg? Olyat még sosem láttam.

– Ha jól működnek, nem is fog – nevetett föl furcsa, gurgulázó-kotkodácsoló hangon a nő.

Hogy is mondta Ben? Hogy nem mindig érdemes a szemünkre támaszkodni, mert az becsaphat? Az Erő talán segíthetne átlátni ezen a technika szülte illúzió – már ha tudnám a módját, hogyan használjam.

– Saját maguk készítik az álcapáncélokat?

– Igen, ez is része az Utheel profiljának. Úrhajókat és nehéztüzérségi ütegeket ugyan nem gyártunk, de ezeken kívül szinte minden mást igen. Nyilván vannak, akik jobban kitűnnek a kézfegyverek vagy páncélok előállításában, mi azonban a mennyiség helyett a minőségre helyezük a hangsúlyt. De erről többet talán egy kicsit később.

A folyosó, amire bekalauzolt, egy dúracél páncélajtóban végződött. Ezt is automata ágyú őrizte, őröket azonban – a már korábban említett okokból – itt nem láttam.

Volt egy olyan érzésem, hogy ezen az ajtón még egy Jedi-lovagnak is komoly kihívást jelentett volna átjutni. Sőt tulajdonképpen bárkinek, aki nem egy állig felfegyverzett hadsereggel érkezik.

Laneet itt is ujjlenyomat-, hang- és retinavizsgálaton esett át, és miután a rendszer azonosította, az ajtó feltárult. A túloldalon, a küszöbtől alig néhány lépésre jókora zsíros folt éktelenkedett a padlón, és a párja ott volt a plafonon.

– Ha valaki illetéktelenül próbál behatolni – magyarázta a kísérőm –, ennél tovább nem nagyon jut. Maga a plafon szakad a nyakába. Az ott – mutatott a foltra – minden idők legügyesebb chattza kéme volt.

Az innen nyíló ajtó halk dallamcsengővel üdvözölt bennünket, és amint föltárult, ismét egy másik világba érkeztünk.

A korábban tapasztalt egyszerűséghez képest ez a luxus elképesztőnek bizonyult: mindent puha, süppedős szőnye-